

botorkálva jutottak eszembe a szép tételvariánsok amire a hallgatóság előtt lecsaptam volna ő már meglehetősen önteltséggel tovább mászott és mint a méh fullánkja sok csípős argumentum belém szakadt noha a kapkodást sose szerettem időnként a kellő gyorsaság nem utolsó feladat legyen az különféle életveszély netán fontos vitákban egy szellemes ríposzt vagy a száguldó szélső taccsra tevése mikor a fiatal hév utólag sem gondolja másként megérte felöklelni a bestiát legyen bármilyen szigorú is a fontos játékszabály és az árnyaltabban gondolkodó alkat amely attól még nyugodtabban alhat persze csak egy kor előtt mert apróbb célokért kis botlásokat áldozott de mikor terpeszkedő érveinek mentén észreveszi hogy rászokott a relatívvá duzzasztott hitre kétélyeit nincs már hová hintse mivel a fórumok kiürültek az igazságnak lejárt szavatossága és újra rendezte magát az új világ

Fekete Vince

Nem van sehol

Az lesz majd a legnehezebb.
Amikor nem lesz semmi. Csak a
csend lesz. Nem lesz Nap, Hold,
nem lesz a közös égítest. És nem
lesznek csillagok sem. Kint vagyok
majd, vizet viszek a kútról. Nézem
a helyeket, mindenik emlékeztet
valamire. Viszem a vizet. Mint
a semmit. Mintha lyukas vödörben
hordanám. Viszem hazafelé az
emelkedőn, be a kapun, az udvarra,
a házba. És megint, és megint,
és megint. Viszem az életembe.

Ahol már nem vagy sehol.

Letarolt kultúrák

Mert tudnia kell, szinte kiabálja a telefonba
A majdnem negyven perc legvégén, hogy
Nem várhat tovább, most először, ennyi
Év után meg lett volna minden lehetőségük,
Meg is volt!, és nem érti, végképp nem, hogy *ez így*
Mégis hogy lehet, fel nem foghatja, nem azt,
Hogy *ott* nem tudna élni, hanem hogy *vele* nem,
Igen, *velem*, érti?, kiabálja kétségbeesetten,

Mint pár éve abban a városban, abban a lakásban,
 Az asztalt püfölve, hogy másnap aztán, már
 Az autóban, az állomás felé tartva, hidegen közölje

Vele, nem akar, tényleg nem!, beavatkozni más
 Életébe, *itt és most* tkp. hááát... *elengedi*,
 És nagy gázt ad, elhúz, és ő egyedül marad az
 Állomás előtti koszos pléhbarakk műanyag
 Asztalánál egy rettenetes kávéval, kavargatja
 A nem lévő cukrot a műanyag kanállal
 Sokáig, tanácstalanul bámul, mint most,
 A bepárasodott ablakok mögött, az autóban,
 Míg kint az emberek jönnek-mennek bevásárló-
 Kosaraikkal, majd hirtelen szaladni,
 Menekülni kezdenek az épület felé, fedezékbe,

És ő ül még mindig dermedten, hátha valaki
 Bekopog az ablakon, jól van-e, de
 Nem kopog be senki, szaladnak mindannyian
 A jégesőben, nem tudok elszakadni, motyogja
 Csak úgy magának a bevásárlóközpont előtt, a
 Parkolóban, potyognak, mint a puskagolyók
 A tetőre a jegek, s a beszélgetésük foszlányai,
 Tudja-e, emlékszik-e, miket terveztek,
 Sétálnak, úsznak, utaznak, összejárrák a világot,
 Hiszen erre a lapra tett fel mindent, igen, erre,
 Erre, értse meg, kiabálja majdnem fuldokolva...
 Esik az eső, a jégeső a városszélen vagy másfél
 Hektáron, a városnak ezen a részén, írják az
 Újságok másnap, letarolt mindent, ami szárba volt
 Már szökkenve, az összes szabad természetű
 Hagyma- és palántázott káposztakultúrát...

Nagypál István

Stand Up Tragedy

minden reggel egy másik dallal ébredsz fel,
 miközben a kávéd egyre feketébb lesz,
 és arra kényszerülsz, hogy kihagyd belőle a tejet,
 a kanaladat hozzávered a bögrédhez,
 amikor éppen felhangzik a harangszó a fák mögül,
 de már régóta nem szól senkiért, erőtlenséget, és
 tudod, hogy csak azért hallod, mert beállította